

*Vt fumus incomprehensibilis hujus dignitatis, tunc ignorat quid sit divinitas, S. Joannes Chrysost. inquit. Colite ergo, veneremini in aeternam admirabilem hanc dignitatem, sed simili vestrum metaporum remissamcamini. Memento vos quadammodo in sacra Syntaxis hunc honorem partiri, quandoquidem idem Incarnatum Verbum ibi recipiuit. Etoles ergo, si fieri potest, eque pari, casti, ferventes acilla; fed heu! quam procul absit ab hac perfectione! falem hoc fatemini, & erugete! Altera praerogativa est subiectio, quam Verbum praefare Matri dignatum est in utero ejus. Omnibus in rebus debet illa, tamquam fructus ab arbore, qui inhaeret. *Benedictus fructus ventris tui.* Virgo Sancta; in hoc ventre puer hic Deus vivit, ac respirat. Omnia recipit ab hac divina Matre, cum qua unum damtaxat, idemque est. O Sancta Unitas! O Sanctificans unio Matris, & Filii! Divina Iesu Mater, divina Maria Filia facie, ut ego quoque in hanc ineffabilem unionem admittar. Tertia praerogativa est augmentatione gratiarum, que incepsit a Filio redundant in Matrem per incrementum, quod in singula momenta in infinitum, ut ita dicam, excrevit. Quot autem hujusmodi momenta in novem mensum spatio? Vos ipsi meditari potestis, aequi-
tate non item. Fons benedictionum, atque gratiarum; si-
cure ut aliquis in me deflant; vides enim, Deus, paupertatem, ac miseriam meam; miserere mei. Quarta Mariae prae-
rogativa consistit in honore, quo insignita est effectu veluti rivus omnium gratiarum, quas Deus dominum communi-
cavit post suam incarnationem. Per ejus ministerium S. Joannes in utero Elisabetha Sanctificatus fuit: per eam quoque, & intercessione ipsius nobis Filius gratias concedit. Quam qualitatem in Sancta Virgine facetur, & colit Ecclesia, quandoquidem singulis diebus hanc illi dirigit orationem, nunquam satis repetendam. *Maria Mater gracie, mater misericordie, tu nos ab iudeis protege, & moris hora (scilicet) Ex mortali Novi Testamento Parisiis la Neuville Tomo primo.**

Maria semper exercit opere misericordia corporalium & corporis spiritus. Hieron. ait, (ad Epist. ad Euseb.) hanc esse Arcam Testamentum rotula, & extra laminationes confitentiam; intus quidem per amorem, calefactum rerum contemplationem; extra vero per caritatem, & bonorum operum proximam. Divinitus exercevit illa corporaliter misericordia opera cum Filio suo, gestans novem mensibus in viscibes suis, nutritis illum tamquam Domino suo, & cumque subleque quocumque tamquam Deum suum. Eximis exercevit spiritualia opera misericordia erga S. Joannem, & procuras anime ipsius sanctificationem, & letens ad illum gratias auctorem. Utraque vero simul exercuit misericordiam suis filios faciens, quicunque ingreduntur in illum. Tempus est misericordia, quod omnibus pater, & nemo patitur repulsus. Omnes peccatores recipiuntur, & nemo adi-
tu prohibetur. *Meditationes P. Noetus Rom. 6.*

Fundamentum omnium magnitudinis S. Virginis est Mater. S. Virginis uitas. Propterea Ecclesia illam et omnibus, quibus potest, affuet, quam sua. Ex hoc principio argumen-
tem, quandoquidem conflat morte sapientiae pravissimam, & quam vita bona praecepsit, viam efficitum, & utilissimum, per quam ad salutis terminum perveniamus; argumentem inquam nobis jugiter incumbendum esse ad colligendum hunc Meritorum thesaurum, qui sanctificare debet mortem nostram secundum Deum, camque Beatum efficer. Profecto omnia in morte nos deferunt; & opera tantum bona nos sequuntur. Hac autem bona opera pro Deo suscepit (neque enim alia meritoria sunt) sola erunt, quae nobis supererunt, & quae nobiscum afferemur. Itaque hoc modo agitur, ut noster bonus hujusmodi locupletemus, & hac in te-
co majori nobis utendum effuditemus, quod fortasse miseri-
corde ex numero sumus, qui novissimi venerunt; & qui non nisi sero operari incepimus, & & thesauris in Mortem cumula-
re. Ecce quo omnes vita nostra actiones spectare debent; ecce quid non debet excitare; ne unam quidem negligamus; nulla quippe est a qua pretium, & sanctitas mortis nostra non pen-
det. Nisi contendant omnes cogitationes nostra, ad nos aquiori iure, quam ad Martham hodierna die referenda est illa Salvatoris exprobatio: *Martis, Marthae, sollicitate, & turbatis erga plurimas. Per se unum est necessarium.* (Luc. 10.) *P. Benedictus in Christianis adhortacionibus Tomo 2.*

Maria: Virginis Mors non solum prestita fuit coram Deo

propter merita precedente, verum etiam propter gratias, di-
vinisq; favores, qui illam concomitati sunt. Ex hujusmo-
dum gratias una est, S. Virginem morientem nullum mortis
dolorum expertam fuisse. Quinam sunt angores, & angustiae,
quibus vulgo ad proximam mortis intusur opprimuntur?

In ea singulariter Scriptura verbum impetrat. *Intra-*

De honoris debito ratio[n]ari oportet secun-
de honoris debito.
Memento vos quadammodo in sacra Syntaxis hunc honorem partiri, quandoquidem idem Incarnatum Verbum ibi recipiuit. Etoles ergo, si fieri potest, eque pari, casti, ferventes acilla; fed heu! quam procul absit ab hac perfectione! falem hoc fatemini, & erugete!

Adventus Mariae magis expeditus dicitur.
Mariam in terris esse colendam, quemadmodum in Celo colitur; & sicuti nullum elationis excogitari potest fatigium, quod Mariam minime deceat, dummodo cum Deo non confundatur, concipi nequit cultus quem non debeamus illi, dummodo abit ad orationem in spiritu, & veritate, quae uni Deo est adhibenda. *Abras du Jarry.*

Principium elationis creatura non tantum est propria ejus

excellenta, quantum ejusdem unio cum Deo. Quemadmodum

Humani Verbi licet natura fuit in inferiori natura An-

gelorum, nihilominus tota Caelum elationis est sublimis hisce

Montibus per unionem hypothaticam; ita S. Virgo Caeli-

bus illis Spiritibus inferior, recepit tamen gradum magni-

tudinis superiorum magnitudinis eorum per arcam conjunc-

tionem, quam habuit cum Filio suo; habita fuit per re-
vera Matre Dei; omnes hi tituli adhaerentes augustinus huic quali-
tati cum illa eidem attributi fuerunt, ita ut nullus adeo sublimis sit gradus, ad quem Deus creaturam valeat attol-
lere, quem S. Marti non reservaverit, & reliquias infra illam quidquid non est Deus. S. Bernardus ait, nihil supra eamdem potest, nisi si ipsum, ita ut licet maximum sit inter Vallum Deum inter, & Mariam, tamen extre-
mos divinitatis fines proprius attingat, & nihil separat illam a Filio suo, nisi inaccessible illud lumen, in quo-
luis habitat. *Idem.*

Allud fundamentum gloriae Deiparae inititum pater, que

in Domini nostri Passione cessit illi. Et sane quoniam ro-

tuus docet, imitatur humilationi Crucis, & oportuerit J. C.

C. pati, ut intraret in gloriam suam, ut ipse testatus est;

nonne aquae erat, ut quis participes fueras dolorum, atque

oppribrium Passionis ejus, participes quoque fieret

abundantis ejus gloria, qua premium est dolorum, & op-
probriorum illius? Cogitate tristitiam Mariæ apud Crucem

Salvatoris in Galvario, ut rite judicetis de Mariæ gloria ad thronum J. C. in Calo. Conferdate illum amaritudi-
nis, & doloris Oceanum, in quo demersa fuit terribilis illo
momento, & hac mensura est Oceanus hujus latitudo, &
confastationis, qua diffusus hoc gloriose die. Quemadmo-
dum vulnera J. C. morientis fierunt vulnera Mariæ dolenti-
s. S. Bernardus ait, gloria J. C. refluit quodammodo
in illa gloria Mariæ triumphantis. Quemadmodum illa
partita est omnia malitia, & contumelias Iudorum; ita
partitur hodie laudes omnes, & benedictiones aule Ce-
lestis. *Idem.*

S U P P L E M E N T U M

Ad Titulum

DE MORTE MARIAE VIRGINIS.

*N*ulla unquam fuit coram Deo mors magis prestita, quam Mariæ, quia nulla fuit unquam vita meritis affuet, quam sua. Ex hoc principio argumen-
tem, quandoquidem conflat morte sapientiae pravissimam, & quam vita bona praecepsit, viam efficitum, & utilissimum, per quam ad salutis terminum perveniamus; argumentem inquam nobis jugiter incumbendum esse ad colligendum hunc Meritorum thesaurum, qui sanctificare debet mortem nostram secundum Deum, camque Beatum efficer. Profecto omnia in morte nos deferunt; & opera tantum bona nos sequuntur. Hac autem bona opera pro Deo suscepit (neque enim alia meritoria sunt) sola erunt, quae nobis supererunt, & quae nobiscum afferemur. Itaque hoc modo agitur, ut noster bonus hujusmodi locupletemus, & hac in te-
co majori nobis utendum effuditemus, quod fortasse miseri-
corde ex numero sumus, qui novissimi venerunt; & qui non nisi sero operari incepimus, & & thesauris in Mortem cumula-
re. Ecce quo omnes vita nostra actiones spectare debent; ecce quid non debet excitare; ne unam quidem negligamus; nulla quippe est a qua pretium, & sanctitas mortis nostra non pen-
det. Nisi contendant omnes cogitationes nostra, ad nos aquiori iure, quam ad Martham hodierna die referenda est illa Salvatoris exprobatio: *Martis, Marthae, sollicitate, & turbatis erga plurimas. Per se unum est necessarium.* (Luc. 10.) *P. Benedictus in Christianis adhortacionibus Tomo 2.*

Maria: Virginis Mors non solum prestita fuit coram Deo

propter merita precedente, verum etiam propter gratias, di-
vinisq; favores, qui illam concomitati sunt. Ex hujusmo-
dum gratias una est, S. Virginem morientem nullum mortis
dolorum expertam fuisse. Quinam sunt angores, & angustiae,
quibus vulgo ad proximam mortis intusur opprimuntur?

In ea singulariter Scriptura verbum impetrat. *Intra-*

alma in manu Del sunt; & non tangit illas tormentum mortis. (Sap. 3.) Hoc autem gratia concessa fuit Mariæ, & quia per Antonianam iusta erat, & quia perfecte ab omnibus terrenis rebus erat avulsa. Peccatum enim, S. Paulus ait, est simulus mortis; & Mundi amor peccatum, & dolores mortis ingeminat. En duz cauila, quae aliquando nobis efficiuntur mortem horribilem; peccatum, quod in morte potissimum fentur, & Mundi amor, quia nonnisi cum dolore relinquit potest id, quod cum adhucione possidetur. *Idem.*

Quam tardio, & lento pede accedere videtur Virginis San-
ctissima defiderable hoc mortis momentum? Quam severa illius amoris fuit hac viginti annorum integrorum absentia, qui a Filii sui morte ad obitum Matris effluxerunt. Ardentis
impetus, quos perfusoria visio Caelitum pulchritudinem in
Sancti Pauli corde excitavit, & quos ille desiderissime in suis
Epistolis exprimit: Sancta impatiens mortis, quas Mundus
in diuini, & spes beatae xerontis nonnquam in fideli-
bus parvorum animalibus, quae sub tribulationem pondera-
gentes conceperunt proprie[m] momentum illud, quod ef-
fice debet beatitudinis fuz principium, & finis miseriarum!

Quam leves, & debiles essent imagines impetus, & impatiens admirabilis hujus Matris praetolantis tempus relin-
quendi terram, ut se delecto Filio suo Calo coniungere! Quam tristia supiria ex tenero corde illius non revellebat
importunus corporis obex, qui illam separabat a Filio, &
qui videbatur cancellis coercere velle divinos impetus, &
amoris ejaculations! *Abras du Jarry.*

Nunquam ne meditari est hoc caritatis, perfeccio[re] obedi-
entia certanam in admirabilis hujus Virginis corde? dum
ardentissima caritatis motus illud ejaculabantur in Calum; opus erat, ut obediens omni horum motuum impetus retardaret, ad hoc ut in terris adhuc permanere affirentur; opus erat ut sua divina voluntati submissio in corde ipsius conciliaretur cum ardenti illius videndi desiderio: opus erat, ut idem amor coibet nos, quos excitabat; ceteri desideria, ut
timor impunitum videndi Filium suum; timulique efficerit, ut sine querela privationem illius sustineret: ut cum docilitate expectaret, donec Dei manus importunum hunc corporis sui carcerem infringenter. Quo fulp[er]is in singula momenta cogebatur emittere per vehementiam amoris, qui illam afflita attollebat in Calum? Sed inter obediens cancellis submissis offraret hoc p[ro]sterno xterno Patri pulchrum sacrificium, quod unquam a simplici creature accepterit, ac se obediens præbat eo usque ut vitam produceret: ad eum ar-
bitrium, non fecerat Filius suis fatus fuerit obediens usque ad mortem, quemadmodum eidem placuerat. *Idem.*

Proculdubio imago mortis adeo Sanda, adeo suavis, atque tranquilla, qualis est Mariæ Virginis aliquam efficit in animis nostris impressionem; atque inter sensus pietatis, quos nobis inspirat, in imo corde taciti dicimus: *Mortuus anima mea morsa inforam: & fians novissima mea horum mortalia;* (n. 12.) atque inter turbas, ac dolores, qui ab extremo illo momento separari non possunt, aliquid beatiss illius tranquillitas percipiat, quae illam auctoritate, quam amorem, qui diram hanc efficit separationem iam Virginis hujus animam pertinat, ut eas semper contemplaretur, donec Dei manus importunum hunc corporis sui carcerem infringenter. Quo fulp[er]is in singula momenta cogebatur emittere per vehementiam amoris, qui illam afflita attollebat in Calum? Sed inter obediens cancellis submissis offraret hoc p[ro]sterno xterno Patri pulchrum sacrificium, quod unquam a simplici creature accepterit, ac se obediens præbat eo usque ut vitam produceret: ad eum arbitrium, non fecerat Filius suis fatus fuerit obediens usque ad mortem, quemadmodum eidem placuerat. *Idem.*

Proculdubio imago mortis adeo Sanda, adeo suavis, atque tranquilla, qualis est Mariæ Virginis aliquam efficit in animis nostris impressionem; atque inter sensus pietatis, quos nobis inspirat, in imo corde taciti dicimus: *Mortuus anima mea morsa inforam: & fians novissima mea horum mortalia;* (n. 12.) atque inter turbas, ac dolores, qui ab extremo illo momento separari non possunt, aliquid beatiss illius tranquillitas percipiat, quae illam auctoritate, quam amorem, qui diram hanc efficit separationem iam Virginis hujus animam pertinat, ut eas semper contemplaretur, donec Dei manus importunum hunc corporis sui carcerem infringenter. Quo fulp[er]is in singula momenta cogebatur emittere per vehementiam amoris, qui illam afflita attollebat in Calum? Sed inter obediens cancellis submissis offraret hoc p[ro]sterno xterno Patri pulchrum sacrificium, quod unquam a simplici creature accepterit, ac se obediens præbat eo usque ut vitam produceret: ad eum arbitrium, non fecerat Filius suis fatus fuerit obediens usque ad mortem, quemadmodum eidem placuerat. *Idem.*

Proculdubio imago mortis adeo Sanda, adeo suavis, atque tranquilla, qualis est Mariæ Virginis aliquam efficit in animis nostris impressionem; atque inter sensus pietatis, quos nobis inspirat, in imo corde taciti dicimus: *Mortuus anima mea morsa inforam: & fians novissima mea horum mortalia;* (n. 12.) atque inter turbas, ac dolores, qui ab extremo illo momento separari non possunt, aliquid beatiss illius tranquillitas percipiat, quae illam auctoritate, quam amorem, qui diram hanc efficit separationem iam Virginis hujus animam pertinat, ut eas semper contemplaretur, donec Dei manus importunum hunc corporis sui carcerem infringenter. Quo fulp[er]is in singula momenta cogebatur emittere per vehementiam amoris, qui illam afflita attollebat in Calum? Sed inter obediens cancellis submissis offraret hoc p[ro]sterno xterno Patri pulchrum sacrificium, quod unquam a simplici creature accepterit, ac se obediens præbat eo usque ut vitam produceret: ad eum arbitrium, non fecerat Filius suis fatus fuerit obediens usque ad mortem, quemadmodum eidem placuerat. *Idem.*

Proculdubio imago mortis adeo Sanda, adeo suavis, atque tranquilla, qualis est Mariæ Virginis aliquam efficit in animis nostris impressionem; atque inter sensus pietatis, quos nobis inspirat, in imo corde taciti dicimus: *Mortuus anima mea morsa inforam: & fians novissima mea horum mortalia;* (n. 12.) atque inter turbas, ac dolores, qui ab extremo illo momento separari non possunt, aliquid beatiss illius tranquillitas percipiat, quae illam auctoritate, quam amorem, qui diram hanc efficit separationem iam Virginis hujus animam pertinat, ut eas semper contemplaretur, donec Dei manus importunum hunc corporis sui carcerem infringenter. Quo fulp[er]is in singula momenta cogebatur emittere per vehementiam amoris, qui illam afflita attollebat in Calum? Sed inter obediens cancellis submissis offraret hoc p[ro]sterno xterno Patri pulchrum sacrificium, quod unquam a simplici creature accepterit, ac se obediens præbat eo usque ut vitam produceret: ad eum arbitrium, non fecerat Filius suis fatus fuerit obediens usque ad mortem, quemadmodum eidem placuerat. *Idem.*

Proculdubio imago mortis adeo Sanda, adeo suavis, atque tranquilla, qualis est Mariæ Virginis aliquam efficit in animis nostris impressionem; atque inter sensus pietatis, quos nobis inspirat, in imo corde taciti dicimus: *Mortuus anima mea morsa inforam: & fians novissima mea horum mortalia;* (n. 12.) atque inter turbas, ac dolores, qui ab extremo illo momento separari non possunt, aliquid beatiss illius tranquillitas percipiat, quae illam auctoritate, quam amorem, qui diram hanc efficit separationem iam Virginis hujus animam pertinat, ut eas semper contemplaretur, donec Dei manus importunum hunc corporis sui carcerem infringenter. Quo fulp[er]is in singula momenta cogebatur emittere per vehementiam amoris, qui illam afflita attollebat in Calum? Sed inter obediens cancellis submissis offraret hoc p[ro]sterno xterno Patri pulchrum sacrificium, quod unquam a simplici creature accepterit, ac se obediens præbat eo usque ut vitam produceret: ad eum arbitrium, non fecerat Filius suis fatus fuerit obediens usque ad mortem, quemadmodum eidem placuerat. *Idem.*

Proculdubio imago mortis adeo Sanda, adeo suavis, atque tranquilla, qualis est Mariæ Virginis aliquam efficit in animis nostris impressionem; atque inter sensus pietatis, quos nobis inspirat, in imo corde taciti dicimus: *Mortuus anima mea morsa inforam: & fians novissima mea horum mortalia;* (n. 12.) atque inter turbas, ac dolores, qui ab extremo illo momento separari non possunt, aliquid beatiss illius tranquillitas percipiat, quae illam auctoritate, quam amorem, qui diram hanc efficit separationem iam Virginis hujus animam pertinat, ut eas semper contemplaretur, donec Dei manus importunum hunc corporis sui carcerem infringenter. Quo fulp[er]is in singula momenta cogebatur emittere per vehementiam amoris, qui illam afflita attollebat in Calum? Sed inter obediens cancellis submissis offraret hoc p[ro]sterno xterno Patri pulchrum sacrificium, quod unquam a simplici creature accepterit, ac se obediens præbat eo usque ut vitam produceret: ad eum arbitrium, non fecerat Filius suis fatus fuerit obediens usque ad mortem, quemadmodum eidem placuerat. *Idem.*

Proculdubio imago mortis adeo Sanda, adeo suavis, atque tranquilla, qualis est Mariæ Virginis aliquam efficit in animis nostris impressionem; atque inter sensus pietatis, quos nobis inspirat, in imo corde taciti dicimus: *Mortuus anima mea morsa inforam: & fians novissima mea horum mortalia;* (n. 12.) atque inter turbas, ac dolores, qui ab extremo illo momento separari non possunt, aliquid beatiss illius tranquillitas percipiat, quae illam auctoritate, quam amorem, qui diram hanc efficit separationem iam Virginis hujus animam pertinat, ut eas semper contemplaretur, donec Dei manus importunum hunc corporis sui carcerem infringenter. Quo fulp[er]is in singula momenta cogebatur emittere per vehementiam amoris, qui illam afflita attollebat in Calum? Sed inter obediens cancellis submissis offraret hoc p[ro]sterno xterno Patri pulchrum sacrificium, quod unquam a simplici creature accepterit, ac se obediens præbat eo usque ut vitam produceret: ad eum arbitrium, non fecerat Filius suis fatus fuerit obediens usque ad mortem, quemadmodum eidem placuerat. *Idem.*

Proculdubio imago mortis adeo Sanda, adeo suavis, atque tranquilla, qualis est Mariæ Virginis aliquam efficit in animis nostris impressionem; atque inter sensus pietatis, quos nobis inspirat, in imo corde taciti dicimus: *Mortuus anima mea morsa inforam: & fians novissima mea horum mortalia;* (n. 12.) atque inter turbas, ac dolores, qui ab extremo illo momento separari non possunt, aliquid beatiss illius tranquillitas percipiat, quae illam auctoritate, quam amorem, qui diram hanc efficit separationem iam Virginis hujus animam pertinat, ut eas semper contemplaretur, donec Dei manus importunum hunc corporis sui carcerem infringenter. Quo fulp[er]is in singula momenta cogebatur emittere per vehementiam amoris, qui illam afflita attollebat in Calum? Sed inter obediens cancellis submissis offraret hoc p[ro]sterno xterno Patri pulchrum sacrificium, quod unquam a simplici creature accepterit, ac se obediens præbat eo usque ut vitam produceret: ad eum arbitrium, non fecerat Filius suis fatus fuerit obediens usque ad mortem, quemadmodum eidem placuerat. *Idem.*

Proculdubio imago mortis adeo Sanda, adeo suavis, atque tranquilla, qualis est Mariæ Virginis aliquam efficit in animis nostris impressionem; atque inter sensus pietatis, quos nobis inspirat, in imo corde taciti dicimus: *Mortuus anima mea morsa inforam: & fians novissima mea horum mortalia;* (n. 12.) atque inter turbas, ac dolores, qui ab extremo illo momento separari non possunt, aliquid beatiss illius tranquillitas percipiat, quae illam auctoritate, quam amorem, qui diram hanc efficit separationem iam Virginis hujus animam pertinat, ut eas semper contemplaretur, donec Dei manus importunum hunc corporis sui carcerem infringenter. Quo fulp[er]is in singula momenta cogebatur emittere per vehementiam amoris, qui illam afflita attollebat in Calum? Sed inter obediens cancellis submissis offraret hoc p[ro]sterno xterno Patri pulchrum sacrificium, quod unquam a simplici creature accepterit, ac se obediens præbat eo usque ut vitam produceret: ad eum arbitrium, non fecerat Filius suis fatus fuerit obediens usque ad mortem, quemadmodum eidem placuerat. *Idem.*

Proculdubio imago mortis adeo Sanda, adeo suavis, atque tranquilla, qualis est Mariæ Virginis aliquam efficit in animis nostris impressionem; atque inter sensus pietatis, quos nobis inspirat, in imo corde taciti dicimus: *Mortuus anima mea morsa inforam: & fians novissima mea horum mortalia;* (n. 12.) atque inter turbas, ac dolores, qui ab extremo illo momento separari non possunt, aliquid beatiss illius tranquillitas percipiat, quae illam auctoritate, quam amorem, qui diram hanc efficit separationem iam Virginis hujus animam pertinat, ut eas semper contemplaretur, donec Dei manus importunum hunc corporis sui carcerem infringenter. Quo fulp[er]is in singula momenta cogebatur emittere per vehementiam amoris, qui illam afflita attollebat in Calum? Sed inter obediens cancellis submissis offraret hoc p[ro]sterno xterno Patri pulchrum sacrificium, quod unquam a simplici creature accepterit, ac se obediens præbat eo usque ut vitam produceret: ad eum arbitrium, non fecerat Filius suis fatus fuerit obediens usque ad mortem, quemadmodum eidem placuerat. *Idem.*

Proculdubio imago mortis adeo Sanda, adeo suavis, atque tranquilla, qualis est Mariæ Virginis aliquam efficit in animis nostris impressionem; atque inter sensus pietatis, quos nobis inspirat, in imo corde taciti dicimus: *Mortuus anima mea morsa inforam: & fians novissima mea horum mortalia;* (n. 12.) atque inter turbas, ac dolores, qui ab extremo illo momento separari non possunt, aliquid beatiss illius tranquillitas percipiat, quae illam auctoritate, quam amorem, qui diram hanc efficit separationem iam Virginis hujus animam pertinat, ut eas semper contemplaretur, donec Dei manus importunum hunc corporis sui carcerem infringenter. Quo fulp[er]is in singula momenta cogebatur emittere per vehementiam amoris, qui illam afflita attollebat in Calum? Sed inter obediens cancellis submissis offraret hoc p[ro]sterno xterno Patri pulchrum sacrificium, quod unquam a simplici creature accepterit, ac se obediens præbat eo usque ut vitam produceret: ad eum arbitrium, non fecerat Filius suis fatus fuerit obediens usque ad mortem, quemadmodum eidem placuerat. *Idem.*

Proculdubio imago mortis adeo Sanda, adeo suavis, atque tranquilla, qualis est Mariæ Virginis aliquam efficit in animis nostris impressionem; atque inter sensus pietatis, quos nobis inspirat, in imo corde taciti dicimus: *Mortuus anima mea morsa inforam: & fians novissima mea horum mortalia;* (n. 12.) atque

Cinam mors suavior, atque acceptior fuit, quam Maris? quisham tranquillior mente, ac facie magis imperterrita illam advententem conspicit, immuni ab omnibus sollicitudinibus, quas terra bona gignunt, quae illa Deo sacrificaverat? Cum eis car unice adhuc eret Filio suo; & spiritus eius est in Deo, deficiente paullatim corpore, & fatiscente pre defiderio videtur Salvatorem suum, anima inde sine uila vi egrediebatur. Hoc illinc eadem cum faciliter recedit, qui fructus ad matutinam perducat ab arbore avellitur, & decidit ultra: illinc exit tanta cum alacritate, quanta captiuus in libertatem vindicatur; & quanto exult ab exilio sui loco revocatur. Hinc Sancti Patres de Virginis huius morte loquentes, illam sonnum vocant, transsum de terra in Celum, intimaque unionem cum Deo. *Quo suavenit omniu[m] beatum transitum? o mortem praelaram!* Quam iucundum est similiter mori! *Idem.*

Gloriosa
prole
concessa
Virtutis
mortem.
Eius
rapaciam
in sepe
tacere.

Integritas Corporis Mariæ, quod triu[m] permanit in tumulo, que recens, atque integrum, ac ubi vivum erat, prærogativa illi post mortem concessa. Hac desebatur Corpus. Virginis plurimas ob causas. 1. Non decebat Deum, ut sanctissimum Genitricis sue Corpus, quod vivens eius Templum exierat in Terra tunnuli corruptionem sentire. 2. Corpus eius erat illa terra Virgo, que cum nullas ex Ad peccato fides contraxisset, inceditionis a Deo latib[us] ipsius mundi primordio contra potestopatem nostrum particeps esse non debet. *Pater.* & in pulvrem reverenter. 3. Iesu, & Mariam una, eademque cum essent caro, ad Filii gloriam spectabat, ut Matri sue corpus a veribus, & puritate præservaretur. 4. Miracula, que jam operata fuerat. Deus ad servandam pretio[n]is huius Corporis integratem, dum vivebat, pignoris erant loco, ut etiam post mortem similia ficerent ad prohibendum, ne Sanctum Templum suum dedecere afficeretur. Cur enim pro prodigio, quod nunquam videntur fuerat, & quod fortasse non videbatur ultra, in Matri Virginitatem cum fecunditate conseruerat? Cur tot miracula ad servandam Corporis huius Virginis prodiisse priuori modo, quod radius ex Sole egreditur? Cur Dei Filius ex fini castissima huius Virginis, & inanoscens putratus, si post mortem redigendum erat in pulvrem? Si balsamo vis inext præservavit, a pretidine corpus mortuum, num minus virtutis erat Filii Dei ad præservandum Corpus Mariæ? *Idem. Pater. Signum.*

Q[uod] modo
Mors Virgini
nisi, colla
formis sue
meli

In morte, ac sepulcro bonum invenio, quod movere debet corda eorum, qui vere fidèles sunt: est autem cum Salvatoris morte conformitas. Nonne equum est, ut no[n]c moriantur, quandoquidem innocens mori voluit? Sed nonne iucundum est tranire per itus omnes, quos illi pro nobis suscepit, & exhauste reliquias Cœlestis partem, per ea transire dignatus est? Sancta Virgo, quæ nullam peccati labem contraxerat, & quæ non tenebatur peccatum mortis subire, eam tamen per amantem subiit, ut simili fieret dilecto Filio suo: Illum in hoc statu mortis adoraverat, illum in frigidis seculari tenebris contemplata fuerat; & sic illi ipsi, qui amant, oblectantur in fenestris exprimere quidquid in amo[bi]lo intentum, illa quoque mortis huius illeacta specie copiet eadem se inimicu[m] non esse, & aliquando mortis ejusdem imaginem reserare gaudebit. Ita iuxta hos fenus anime virtutibus præstis, quæ Salvatorem diligunt, ejusque colunt Mysteria, mortem quoque diligunt & sepulcrum. Hoc sunt cogitationum sularum delicia, & sularum meditationum illuc. Quandonam erit, inquit, faustus ille dies, vel fortuna nostra mortis, que me Dominu[m] meo conformatum fecit? Tunc in alto silentio, ut ille, dormiam, in fuviu[m] lopore quietescam; reedam in solitudinem sepulcri, ut sim illi similis, & in hac conformitate beatior ero, quam si omnes mundi tesauros possiderem. Scio, ubi transiero per statum mortis ipsius, me paricipem fore status Resurrectionis ejusdem; & post hanc tenebras a me videndum esse diem gemitus. *Auctor recens.*

S U P P L E M E N T U M

Ad Titulum

ASSUMPTIONIS BEATÆ MARIAE VIRGINIS.

Mors preiosissima Mariæ, cui vita adeo Sancta, & divina preces, efficit, ut subinde nos colligamus questionis, quid nobiliter in morte expectare poterimus, iudicium est vita nostra ferentes. Si enim in nobis deo bonorum operum thesaurus, qui requiritur ad excrandam in nobis solidam spem, fore ut ingrediatur in gloriam, quam Sancta Virgo possidet, petamus gratiam bene vivendi per merita illius, quam cum Ecclesia suppliciter poscimus, ut dret pro nobis peccatoribus nunc, & in hora mortis nostræ; & quandoquidem, Domine, in Beatisimam Virginis resipescit uulnus tuum; nam virtus hec in causa fuit uti infans sanctitate patet testatur. In Filii tui Mater efficeretur: *Humilitate ritebat;* Ita hodierna die virtutem hanc

admiramur, quippe est gloria, ac triumphi ipsius fundamen[t]um. Verum cum tu Domine illi profundam hanc humiliatim inspiraveris, quandoquidem non domino perficitum defunxit est a Patre luminum: nos illam per ipsius preces a te deprecamur, una cum gratia imitandi vitam adeo Sanctam, & Christianam, cuius nobis eadem reliqui exemplum recedens a nobis de Filii sui manu receptura coram, quam tanta Matris caritas merebatur. *Auctor recens.*

Cupiens Ecclesia magnam nobis adfuerit, idem triumphi Mariae, disti, illam quasi celum exaltatam fusim in Libano, & quasi cyprienum in monte Sion; illam radices posuisse in populo honorificasti; & in plenitudine Sanctorum portu[m] fedem tuam; Sicut cinnamonum, & balsamum aromatizans dedice odorem, & quasi myrram elecant suavitatem odoris: indigitate nobis desiderans magis facis id genus locationibus soliditatem felicitatis ipsius, & gaudium, quod inde Calum, & terra percipiunt. Tanta huic felicitati principium est pepite illum, quem Deus gignit ab aeterno. Ex illa Dei Filius carnem accepit, per quam nos Deo reconcilivat, & oblectatur est superienta omnia illam attollere, quia illi mutuata fuerat nostra reconciliatio his materiam. Volumus ne adhuc judicare qua cum plenitudine gloria habitem in Cœlo Maria. Scindam est qua cum plenitudine gratia Dominus quievit in fini illius. Quoniam enim puritas Corporis Virginis, ex illo quo formatus est, qui est aeterna Sapientia, & qui profiteret se non habitandum in corpore subditu[m] peccatis. Nonne aquam erat, ut Virgo, qua vivebat in terra, quemadmodum Cœlestis Spiritus vivunt, habitare cum illis attendens in Calum cum eo triumpho, quem hodierna die celebramus? Electa, & destinata ante omnia facula ut efficit in tempore Mater Domini sui, qui bus maneribus aucta fuit ab illo, qui hodie illam participem effectus ejus gloria, quam accepit a Patre? Ipsa fuit vivens Tabernaculum, in quo increata Sapientia coram Deo exercitat ministerium, & sacrificium novæ legis; & modo habitat in Tempore increata Sapientia, ubi se offert tamquam victimam, quia amoris iugae confunditur. *Auctor recens.*

S. Virgo illico post mortem suam adit possessionem beatitudinis, & gloria sua. Hoc est Mysterium, quod hodie celebramus, & quod proprius dicimus Assumptionem. Sed quam ob causam iudicamus illum ad Calorum apicem sublatam fuisse, & quomodo credimus illum ad ascensione fatis? Nam Deus illam coronans rationem habuit dumtaxat divina Maternitatis ejusdem? Fateamur potius illum coronare voluntate, non divinam tantum Maternitatem, sed factitatem, & honora operis illius. Quot ex Iesu Christi majoribus a Deo reprobatis fuerunt, quia licet maiores, & proavi illius, tamen impii, & infacles fuerunt? *Auctor recens.*

Ex Maria beatum suum emitit spiritum, omnes ad pades illius procubuerunt, eos lacrimis irrigantes. Fideles omnes, qui erant Jerofolymis, & in suburbis oppidis felicitates conseruant honorem delatari Sancte huic corpori, Sanctuarium Verbis carnis fæli, & Axa novi Testamenti. Nullus accusari ziger, qui non convalevit, & S. Joannes Damascene, qui quidam Jerofolymis, quidam audiret, ut Bernardus ait, si auris non quidam audit, si in cor hominis nonquidam ascendit, quid praeparavit Deus diligenter se, qui fido explicare poterit, vel aequo mente quid praeparaverit Matri diligenter se magis quam omnes homines illud simili dilexerint, & illi, quam ipse quoque singulari dilectione profecutus est: *quid praeparavit genitrix se?* Fieri nequit, ut quisquam dicere posse, quisnam fit extensus gloria, & sublimitas throni Sanctissime Virginis, Sancti Patres inquit. Non est eur miremur, addit Arnaldus Carnotensis: Gloria Maria in corpore, & Anima in Celono est simili gloria aliorum. Hoc particularem obtinet ordinem, tenet locum totu[m] Calo sublimiore loco ipsorum Angelorum: gloria enim quam posuit Maria, non solum gloria est simili gloria Verbi Incarnati, sed quoddammodo eadem: *Gloriam cum Maria non tam communem judico, quam easdem.*

Hoc die festivitas nostram cœre debet pietatem, confirmare fidem, excitare confiditiam, quandoquidem revocare memoriam nobis, ut S. Bernardus ait, habere non in Celo Dominum, qui similis nostra Mater est, mediatrix omnipotentis apud supremum mediatorem, & Advocata, cui Redemptor nullam detrectare gratiam potest. *Dominus noster, Media trix nostra, Advocata nostra* (*Serm. de aqua dulci. Serm. 18. de Sanctis. De laudibus Virginis. Ibidem.*) Ecce scela peccatorum, pergit idem Sanctus, ecca magna mea confidit, ecca spei mea fundamentum. Virgo Sanctissima, unicua, ut ira dicam, es spes peccatorum, S. Aug. ait; per te speramus criminum nostrorum veniam, per intercessionem tuam remuneracionem nostram expectamus. Omnis potestas data est illi in Celo, & in terra, dicit S. Anselmus, & nihil illi impossibile, quia in desperatisimo quoque salutis spem potest relevare. Quidquid nobis est spei, gratia, & salutis, nobis perfusum est proficiet a precibus, & auctoritate Mariæ; Si nunquam res pulsa ferre cupis, mempero per Mariæ manus offere, quid Deo vis offere. Spes est eorum, qui falutem deferpant, S. Ephrem docet, portas eorum, qui naufragium fecerant, unicum perfugium eorum, qui quavis ope defitisti sunt. *In manus eius sunt obsequiū uisitationis Domini, (Orat. de Agnipe.)* S. Petrus Damiani ait; denique S. Joannes Damascene, concludit: *Deus vobis est effigie, o beata Virgo, effigie ardens habere, qui Deus illi dux, quod nunc salvos feri. Idem.*

Et sane S. Thomas, qui unus era Apostolorum, qui absit, cum Deipara oblit, cupit faltem sacram hoc videre depositum, cum permisisti Deus illum procul esse, ut gloriam ea Matris tua refutatio evigilaretur. Hujus Apostoli pietatis fasifacientum esse ceteri confiserunt, tumultusque referuntur. Sed obstupuerunt omnes; non enim invenierunt quidquam præter velles, & linteamina, quibus sacram Corpus fuerat involutum, & qua suavitissimum efflabat odorem: quemadmodum Sanctus Joannes Damascenus testatur. Post tres dies angelico cantu effante, Angelorum concensu triu[m]

adventem, qui cum post triu[m] cessaret, recluso monumento Corpus non inventum est; & in collectu[m] est, dividu[m] Verbum, quod carnem assumere dignatum erat in Sancta Virginis fin, nequaquam permisile, ut corpus adeo purum obnoxium efficeretur, sed voluisse, ut post terrum diem resurgeret, & in expectata generali corporum resurrectione efficeretur, ut triumphans in gloriam ingredieretur. *Pater Crofes in Aesculio.*

Beata Virginis. *que*
personerat; qui cum post triu[m] cessaret, recluso monumento Corpus non inventum est; & in collectu[m] est, dividu[m] Verbum, quod carnem assumere dignatum erat in Sancta Virginis fin, nequaquam permisile, ut corpus adeo purum obnoxium efficeretur, sed voluisse, ut post terrum diem resurgeret, & in expectata generali corporum resurrectione efficeretur, ut triumphans in gloriam ingredieretur. *Pater Crofes in Aesculio.*

S. Augustinus ait, cum promiserit Sanctus Deus per os Prophetæ, se non permisum, ut illi videant corruptionem, ne credere non posse Sanctum illud corpus, in quo aternum Verbum humanae carnem accepit, relatum fusum veribus, ac purredini; quæ sola cogitatio illi horrorem ciebat: *Sentire non valo, dico parabole.* Quis autem comprehendere potest, S. Bernardus exclamat, quæ gloriam universorum Regina in Calum ascenderit? Quo amoris impetu tot Angelorum legiones occurserunt illi? quæ reverentia e veneracionis fenu, quibus Canticos, & Epinicis illam triumphantem comitati sunt? Nullus unquam gloriose extitit triumphus; & quis hoc die celebrior, S. Hieronymus inquit, quo Sanctissima Virgo in Calum assumpta est? audio dicere, exclamat B. Petrus Damiani, excepta Divinitate, Maria Assumptionem majori cum pompa, & apparatu peractam fuisse, quam ascensionem ipsius J.C.: etenim in Salvatoris Ascensione Angeli tantum illi obviarunt occurserunt; sed in Assumptione Mariae præter hos B. Spiritus ipse Deli patitur currit Mari, eamque ad sublimiorum Calorum verticem committit omnes. Num mirum esse debet, S. Bernardus inquit, si Calotes illi Spiritus admirantur, & clamant: *Quis est ista, quæ ascendit de inferno deitatis offensus tonica super dilectionum suum? (Cass. 8.)* Quasi dicente, quoniam creatura meru[h]us gloriam, & Sanctissimam exequabilius huius animi Deo tam accipit gloria, cum de Sacra egestate Corpore a J.C. recepta fuit, & ab hoc carissimo Filio per confortant spiritum Cœlestrum terrena perduta utique ad thronum Dei? Sed Corpus hoc adeo purum, Incarnatum Verbi Sanctuarium, caro hæc ex qua Spiritus S. formaverat adorabile Corpus J. C. poteratne esse patrem obnoxium? Adeo pretiosissima terra digna non erat ita ut fieret tantum objectum venerationis populorum, sed in Calere contuloccede; quæ res Dominum impulit, ut quam certissime Sacrum hoc Corpus educere de sepulcro. Mors sancta, resurrex[ione] gloria, Assumptionis triumphus extitit hoc magnificior, augustinus, fulgidior. Tota summa Cœlestis aula Dei patitur in orbe eiusdem fæli est; omnes beati spiritus gradum celarentur, ut hominum, Angelorumque Reginam summo exciperent cum honore. Quia cum magna gloria, quæ cum gloria in Anima & Corpore alium est Maria super sublimes, cœlestes mentes, & poena ad dexteram Filii fui, a quo omnem recipit potestet, & cui omnem suam debet gloriam? Gaudia nostra confociemus hodierna die cum gaudiis Cœlestis Jerusalim in tanta hac Deipara gloria, admirantes, & venerantes Assumptionem illius, ac triumphum in Celo, cœlus splendor, & majestas rapit in admirationem omnem aulam Cœlestem. Cogitamus cum alacritate, ac fiducia hanc Dei Matrem, nostram quoque Matrem esse; Reginam hanc, quæ tantum potest apud Deum, & nostram quoque Patronam esse, mediatrixem, & advocateam, & in nobis potest esse efficere, ut hac arca omnipotens custos, & gratiarum dispensatrix, nos in carorum suorum albo recenterat. *Pater Crofes in Aesculio.*

Dici nequit quoniam fit excessus gloria, & sublimitas throni Virginis Sanctissima. Maria era gracie Sanctuarium; Deus illi in thronum glorie convertit. Universorum Regina cum sit, ipse tantum Rex illi procedit. Adeo exaltata est, ut dicti potest, Deus illi omnem gloriam suam communicare. Adeo potest apud Deum, ut potestatis eius magnitudo vix, & ne vis quidem percipitur. Maria vis recipit, quoniam Deus, unus meritus, ac potest, quoniam potest: Augustissimam Deipara dignitatem, plenitudinem gratiae, quæ locupletata fuit, & reminiscionem in Celo utriusque parem. Cum remitterat quæ gayifa est congrua fuerit gratiae, quæ est gemitus, & mensura ipsius; cumque gratia sit coniuga magnitudini augebita dignitate Deipara, quæ infinita est; gloria, quæ fruatur, tantum supererat gloriam qua homines, Angelique perfundunt, quantum qualitas Matri Dei supererat mera Creatura qualitas. Supererat gloriam Virginum, quarum Regina est, gloriam Martyrum, quorum prototypus est, Apostolorum, Patriarcharum, Angelorum, quia illas supererat, fide, caritate. Potest in sublimiori fede Regni Filii fui, quibus acclamacionibus Regina appellata fuit? Sed potest, quoniam habet, cum congrua sit loco, quem teat; quoniam nobis est spei, & levitatis argumentum, quoniam potest, quam inde recipit, certam nobis facit protectionem suam; & gloria, quam possidet, nobis certitudinem est illius argumentum, quæ promissa fuit? O quæ consolatio hac est homini teneram pietatem fovent erga Dei Matrem! Quidnam confidit ardentem veris Maria famulis! *Pater Crofes.*

Qui potest digne exprimere beatitudinem, quæ Virgo Mater nunc in Calis perfuerit? Non est mortalis de cadem verba facere. Si calotes illa fides locus est, ubi Deus suam erga electos ostentat magnificentiam, ubi illa propria coronat dexteram, & animi signum ille ipsam atollit, neque jam ad tertium usque

Quoniam ex cella gloria Virgini. *Excellens gloria B. Virgini.*

Et Thomas
dolis quod
non adiut
erit Marie
mortuam,
obstinat
fieri illis
sepulcro
reducere.

Et Thomas
dolis quod
non adiut
erit Marie
mortuam,
obstinat
fieri illis
sepulcro
reducere.